

United Prayer

Issued by the Executive Committee of the
CONSTANTINOPLE CHRISTIAN WORKERS' UNION.

Headquarters: Bible House, Stamboul, Constantinople.

NOVEMBER, 1922

Special Objects for Prayer for the Month of November

1. PRAY for strength to show the Spirit of Christ in thought and action.
2. PRAY for a cooperative, working unity of the Christian Church in all its branches.
3. PRAY for a more generous spirit of self-denial on the part of the strong, that they may bear the burdens of the weak, and thus relieve the untold distress and want of this time.
4. PRAY for a penitent turning of the nations of the world from selfishness, war and hate, to sacrifice, peace and brotherhood.
5. PRAY for an outpouring of God's blessing upon the Peace Conference on the Near Eastern Question, that the principles of righteousness and justice may triumph.
6. PRAY for an increased individual, social, and national deepening of the conviction that the reign of justice comes not by Might or by Power, but by the practise of the Spirit of Christ Jesus.

E. J. F.

What Has the Church of Christ to Say?

By REV. J. H. JOWETT, D.D.

IN recent articles in "The British Weekly," describing the spirit and decisions of the Copenhagen Conference, I have given my judgment that the most commanding social necessity of our time is for the Church of Christ to organize her powers against the forces which are working for international bitterness and alienation. At the invitation of the editor I return to this conviction, and I wish to give it repeated and stronger emphasis. Can anyone doubt that the baser passions are burning again, engendering suspicions and misunderstandings, and driving Governments into mistrust and alienation? Some of us were cherishing the fine illusion that war had banished war from the face of the earth for at least a generation. If the time has

not arrived when we "hang the trumpet in the hall, and learn of war no more," we confidently thought that there would be a quiet season for the plowshare and the pruning hook, and that in the interlude the forces of sanity and good will would gather strength.

But the angel of peace is in armor. The spirit of war is present in councils of peace. There are warlike moods about, and warlike words, and warlike gestures. There are warlike tempers which only require the means and they will rush again to conflict. Explosive stuff is lying about in every part of Europe. Some day a seemingly trifling match may fire it! And so men are beginning to talk about "the next great war," and they do it, not in a tone of whispered horror, but in the ordinary levels of conversation, as though it were the most natural thing in the world. In these early days, when we are just getting hold of the plowshare and the pruning hook, the old menace is on the horizon again, the glitter of sword and spear, the instruments of hatred, the agents of ravage and destruction. This disquieting view is not the child of nightmare, it is not the issue of shattered nerves. It is the result of common observation, and the open eye can see a witness everywhere. What is needed?

Some time ago I ventured to report a sentence from a conversation I had with Mr. Lloyd George. The word was uttered soon after he returned from the Conference at Genoa. He declared his conviction that what was wanted in these Conferences was a different atmosphere, a more imperative sense of moral ideal, and a driving power which would give the moral ideal its rightful constraints and sovereignty. "We have not had the requisite religious force behind us, and it is for the Churches to supply it." The other day I heard Dr. John R. Mott repeat a word which he heard from the Premier of Japan, when the latter was returning from the Conference at Washington. The Premier of Japan is not a professing Christian, but this was his judgment as he reviewed the verbal decisions of the Conference! "We must now look to the leaders of religion." What is the response of the leaders of religion to the Prime Ministers of Britain and Japan?

The affairs of the world are now in the hands of politicians, some of them noble and magnanimous, accounting themselves stewards in a grave obligation; others of them subtle, cunning, mischievous, always plotting and maneuvering for the main chances, irrespective of the broader interests of mankind. It is difficult for the old-fashioned politician and diplomatist to breathe the air of a new era and to adjust himself to the mental and moral fashions of a new day. He cannot escape from old ways and traditions. He cannot break away from old prejudices, old jealousies, old suspicions. He is too often the heated custodian of merely national deposits, and his sight is that of the partisan rather than of the citizen of the universe. He has the competitive spirit rather than the co-operative spirit, and he is far more concerned in erecting barriers of exclusion than in breaking down all the old middle walls of partition which rear themselves, in such grim divisions, between class and class, and between nation and nation. But even the finer type of politician, to whom politics is just the science and art of universal well-being, has a tremendous fight against the destructive material forces which, never more than now, are pursuing their narrow and dividing ends. The politicians have failed in establishing a righteous peace, and men everywhere are feeling the need of some power which shall lift all political relationships out of the rut and mire in which they are fallen, and create the possibility of national and international fraternity. It is not

soft sentiment we need. And still less we do anything with a mere "good nature" which is indifferent to moral issues. It is not enough for peoples to kiss one another; even a kiss is to be "a holy kiss." Sentiment must be impregnated with righteousness. Love must draw its vital strength from holiness. Kinship must have its roots in virtue. Fraternity must have a moral core. It is not a matter of just "feeling nice" to one another. It is the high necessity of establishing the will of God, as revealed in Jesus Christ, in all the relationships of mankind. It is the enlargement of merely parochial and patriotic fellowship into the family of man. It is the transformation of the kingdom of this world into the Kingdom of God.

And what is the power which is to do this except the power of religion? And how are men to get these world-embracing moods and these world-inclusive views? How are they to wed these ideals to current affairs? How are they to do these things except by the moral power of the Christian religion? And what is to be the organ of both power and ideal except the Church of the Living God? In the far-off days, of which the Old Testament preserves the record, the prophet was the organ of the national conscience. The prophet was the medium through which the voice of the Almighty sounded through the courts of kings, and broke in upon the councils of statesmen, and disturbed the plots of politicians, and proclaimed to nations the ways of righteousness and truth. The prophet appears and re-appears on all the stages of national life. You could not get rid of him. He could not be scared away by menace. He could not be bribed into silence. Visibly and audibly he was the incarnation of the Divine will. But in our later days the function of the prophet has been transferred to the ministry of the Church. The Church of Christ bears the high glory of her divine priesthood, but added to her priesthood, nay as a vital part of it, she has to be the conscience of the corporate life. The clear clarion of the prophet is to be wedded to the mystic ministry of the priest.

Is the Church fulfilling her manifold function? Is her heart the home of broad and noble sympathies? Is she clothed with light? Does she put a trumpet to her lips which can awake the very dead? There are individual members of the Church in every land, countless thousands of them who are wideawake in spirit and who are devoted servants of the Christian ideal. But they are like the scattered units of a broken army. They lack the strength of a well-disciplined and organized host. I know the answer which is sometimes given to judgments of this kind. We are told that the Church is not intended to be like an organized army, moving to the sound of bugle down the crowded ways of time. She is to move with the silent contagion of leaven, and with all the hidden mystery of growing seed. Yes, but we are also told that her well-ordered life is to be seen as "a city set on a hill that cannot be hid." She is to incarnate her ideals, and she is to present herself before men as "the Light of the World." The Church is to be the organ through which individual faith and loyalty can find corporate expression. Through the Church the holy judgments of obscure multitudes are to shine with powerful and arresting constraint. The Church is purposed to gather to herself all the divine elements in Society, and to manifest and demonstrate them in the leadership of the human race. In a word, the Church is to be in the thick of things, carrying the Lamp of God. I am far from suggesting that she is to be a meddler and muddler in matters in which she is entirely ignorant. It is not a question of being able to handle the details of problems. It is rather that of proclaiming eternal laws and principles in which all problems are to be solved. I am contending that the ministry of the Church is to be that of the

lamp, burning with the clean, clear light of the Christian ideal. She is to carry and declare the principles in whose jurisdiction all things are to be tested, and she is to be the primary channel through which the power of God is to work upon social problems to their appointed solution.

I am therefore eager that the Church of the Living God should play her part in the fateful hours of our own day. Let her declare the things which have been revealed to her as the unchanging will of God. She knows these things. They are the things for which her Saviour died. Let her write them across the skies! Let her proclaim them, not in muffled tones of timidity, but with all the authority which has been given to her of God. She has the light. She has the right. Let her use them. On some appointed day let the believers in Jesus Christ go to their Churches, as they went in the early days of the war, and in some simultaneous act of dedication and audible declaration let them proclaim their desire and purpose for a sacred peace, and their belief in the common brotherhood of mankind. Let us incorporate this *sacramentum* in the usual ordinances of worship. Let it be an act, not merely of priests and ministers, but of the whole congregation. Let them rise in their sanctuaries, standing before God and man, and in some simple form of words let them assert their witness to the ethical ideals of their faith, and their determination to have peace on earth and good-will among men. Let this be done in every Christian Church throughout the world, whether it be Protestant, Roman or Greek.

Am I confronted with her retort that all this is impossible? Very well; the Church exists to do the impossible. Institutions which have no confessed relationship with the Lord Jesus Christ can do the possible things. His Church is called to do the impossible. That is to be her distinctive mark, and behind her are all the spiritual resources by which the wonder is to be wrought. "But even if it can be done, it will be so unconventional!" Yes, and that will be its power and its significance. It will be unconventional without being sensational. It will be individual as well as corporate. It will be an act of the knights of King Jesus's order, an act of homage and holy purpose, a confession of His will and a dedication to its accomplishment. The word would ring out in every Church in Christendom, and its sound would engirdle the world.

But I will go further than this. In every nation I would have representative leaders of the Christian Church meeting together, not in councils of war, but in councils of peace, to express the luminous principles of our Lord on some of the grave matters which are now plunging the world in confusion and strife. Have we any guiding principles which are intended to be to men as the light of day? Let them be proclaimed in every nation with an authority which is drawn from their Sacred Source and with a strength of testimony which would be derived from the act of a united Church. There need be nothing elaborate about these national gatherings. There is no necessity for complicated machinery. In every nation someone would have to take the lead, and surely someone could be found to do it. Surely it would be possible in every country to find men and women who would be the originating centers of the simple organizations which are to get these councils together. Of course it would mean work and plenty of it. But the laborer in these fields would be sowing seed which would yield a hundredfold.

As far as our own country is concerned, let us have a Council of Peace in London with delegates from every part of the Empire. Let the delegates be distinguished Christian men, not merely drawn from the ranks of ecclesiastics, but also

from the wider realms of commerce and art and literature and labor. Let them be broad-minded, deep-hearted men, with personal loyalty to Christ and a passion for the Kingdom of God. Let us have a three days' Council here at the heart of the Empire, not merely to make speeches, but to visualize and demonstrate the existence of a corporate body which has in its custody the moral ideals of Jesus Christ, and which intends to give them their purposed sovereignty in the reconstruction of the world.

What have the young leaders in the Church of Christ to say about all this? If we elder men are somewhat timid, or if we are too much imprisoned in traditional ways, if we have become a little stiff in our joints, stiff in our mental movements and stiff in our aptitude to seize the possibilities of a new era, let the younger men grasp the occasion, and let them use it to established the will of the Lord in the upbuilding of His Kingdom. The eyes of the young are not dimmed, they can see new worlds building upon the horizon, and they can discern the high road along which are to come the ransomed of the Lord with joy and singing. Let the young believers in Christ put their hands to the task, let them lay their backs to the burden and let them make our confusing day the day of the Lord.

Are we ready to drop our grave clothes? That is the question. Are we ready to exercise the fulness of our freedom in the emancipation of mankind from the menace and ravage of war? Are the Free Churches ready? Is the Anglican Episcopal Church ready? Is the Roman Church ready? If the national leaders of the Roman Church regard the proposed steps as a serious departure from traditional ways, and if they lack authority for this kind of co-operative service, let them seek the needful authority from the Vatican. The present Pope is a man of liberal instincts. He has already given proof of it. Let appeal be made to him to give any needful freedom to his Church to co-operate in a demonstration of moral power which seeks the peace and well-being of the world. There will be no compromise in religious principles. It will be a sacred effort, on the part of all who believe in the moral ideals of Jesus, to direct them to all who are busy seeking the material welfare of peoples and determining the social and national relationships of mankind.

Is all this a vision and a dream? Very well; then that is how things are to begin. "Your young men shall see visions and your old men shall dream dreams." Castles have to be built in the air before their foundations are sunk in the earth. Solid worlds are born of gaseous nebulae and whirling mists! But not for one moment do I think our opportunity is so vague and so remote. Our resources are real and immediate. The occasion is ripe. The hour is at hand. The world is drifting again to war! What has the Church of Christ to say, what is she to do? Shall she arise from her slumber, or . . . ?

By the courtesy of the editor, I have been permitted to read a full report of the sermon which the Archbishop of Canterbury has preached before the League of Nations at Geneva. I think I agree with every word of it. The League of Nations is the depository of all our international hopes and ideals. There is nothing else on the field. If the League has the requisite power it can save the cause of civilization. But what is to give it the needful dynamic? Has the Church of Christ any secret in her grasp which can endow the League with commanding power and vitality? What is our faith? Does the Church only take rank with political systems and constitutions, or does she hold a sacred precedence? Is she the ordained minister of spiritual forces which can transform frailty into strength, and is it within her divine

prerogative to clothe the League with requisite authority and power?

I believe that the League is waiting for the very support which the Church can bring. Is she awake to the call? With all my heart I accept the closing words of the Archbishop's sermon: "Once let the Christian men and women upon earth, West and East, North and South, kneel to God side by side, stand shoulder to shoulder before men, to say what they mean shall happen, or rather what shall not happen in the round world again, and they are irresistible." I have only one sentence to add to this - *let us begin and do it!*

FROM *The Christian Work*

**ՆՈՅՆՄԲԵՐ ԱՅԸՆՏԱ ՔԻԹԱՊ Ը ՄՈՒԳԱՏՏԷՍՏԷՆ
ՑԳՈՒՆԱՃԱԳ ԱՅԷԹԼԷՐ**

Գալպիճ Ալլահա սապիր օլտուճ :

Ալլահա կէլ :

Նոյ. 15 Մէզ.	108 : 1.
16 Մէզ.	27 : 1.
17 Իշ.	26 : 3.
18 Մէզ.	112 : 7,8.
19 Մէզ.	56 : 3.
20 Մէզ.	27 : 5,6.
21 1 Պետր.	5 : 10,11.

Նոյ. 29 Իշ.	49 : 14,15.
30 Եռնուս,	2 : 4.
Դեկտ. 1 Մէզ.	44 : 23.
2 Իշ.	40 : 27.
3 Իշ.	54 : 8.
4 Մէզ.	43 : 5.
5 2 Դորն.	4 : 8,9.

Ալլահա պազ :

Քրիստոս պիզիմ իլէ սիր :

Նոյ. 22 Եռն.	6 : 37.
23 Իշ.	41 : 17.
24 Մէզ.	4 : 6.
25 Երեմ.	2 : 13.
26 Իշ.	44 : 3.
27 Մաթ.	5 : 6.
28 Մէզ.	63 : 1.

Դեկտ. 6 Մաթ.	28 : 20.
7 Մաթ.	18 : 19,20.
8 Եռն.	14 : 21.
9 Եկհուտա,	24, 25.
10 Ֆիլ.	4 : 19.
11 Թէս.	8 : 3.
12 Իսր.	10 : 22.

Կեանքի մէջ դժբախտութիւններ չունենալ անկարելի է: Բայց միթէ քու բոլոր ուրախութիւն ու տխրութիւններդ միմիայն քեզի պատահած դէպքերէն կախում ունին: Ունի՞ս մշտապէս ուրախութեան ունէ ազբիւր, որ ոչ ոք և ոչ մէկ պարագայ քեզմէ խլելու կարող չէ: Յիսուս ունէր այս: Յիշէ Անոր ուրախութեան ազբիւրները և պիտի տեսնես թէ անոնք բացարձակապէս անկախ էին մարդոց թշնամութենէ և կամ պարագաներու տարուբերումներէ: Դուն ունի՞ս այսպիսի ազբիւրներ:

ՅՕՍՏԻՔ

ՆՈՅԵՄԲԵՐ ԱՄՍՈՒԱՆ ՀԱՄԱՐ ԱՂՕԹՔԻ ՄԱՍՆԱԻՈՐ ՆԻԹԵՐ

1. ԱՂՕԹԷ՛ որ՝ խորհրդոյ եւ գործի մեջ Քրիստոսի ոգին ցուցր-
նելու ոյժ ստանաս:
2. ԱՂՕԹԷ՛ որ՝ Քրիստոնեայ եկեղեցիներու բոլոր յարանուանու-
թեանց մեջ, համագործակցական աշխատող միութիւն մը
գոյանայ:
3. ԱՂՕԹԷ՛ որ՝ սկարներու ծանրութիւնները կրելու, եւ այսպէսով
ժամանակի անասելի սազնապը եւ պակասը բառնալու
համար, զօրաւորներու մեջ, անձնուրացումի աւելի առատ
ոգի մը երեւան գայ:
4. ԱՂՕԹԷ՛ որ՝ աշխարհի ազգերը, եսամոլութենէն, պատերազմէն
եւ ատելութենէն դէպի զոհողութիւն, խաղաղութիւն եւ
եղբայրութիւն զղջումով դառնան:
5. ԱՂՕԹԷ՛ որ՝ Մերձաւոր Արեւելիի խնդրոյն համար գումար-
ուելիք հաշտութեան խորհրդածողովին վրայ Աստուծոյ
օրհնութիւնը զեղուն կերպով բափի որ՝ իրաւունքի եւ
արդարութեան սկզբունքը կարեւայ յաղթանակել:
6. ԱՂՕԹԷ՛ որ՝ անձնական, ընկերային եւ ազգային խորունկ
համոզում մը գոյանայ թէ՛ արդարութեան սիրապետու-
թիւնը կուգայ ոչ թէ ոյժով եւ զօրութեամբ այլ՝ Քրիստոս
Յիսուսի ոգւոյն կիրաւկումովը:

« ԻՄ ԱՆՈՒՆՈՎՍ »

« Իմ անունովս » կը նշանակէ « Իմ միջոցովս »: Մենք կրնանք
ընդունիլ Աստուծոյ մեր խնդրանքները և նոյն իսկ աւելին՝ միայն այն
ատեն, երբ կ'աղօթենք Անոր այն Յիսուսին միջոցաւ որուն մէջ Ինքը
մարմնավորուած է իբրև սիրող Հայր Իր բազմակողմանի Աստուծային
ընթերցումով: Քանզի զԱստուծոյ ճանչնալով մենք իւրացուցած կ'ըլ-
լանք երկրի և երկինքի ընտրելագոյն պարգեւները: Մենք զաւակներ
և ժառանգորդներ ենք Տիեզերական Թագաւորի: Ուստի կ'զգանք թէ
Աստուծոյ գիտէ ինչ որ մենք կը կարօտինք: Ան շատ ազէկ գիտէ չէ
միայն մեր այլ ամբողջ աշխարհի պէտքերը. հետեւաբար մեր հոգիներ-
ուն մեծագոյն տենջանքն է մեր կամքին միացումը Ամենակարողին
կամքին հետ, և Անոր օրհնեալ և ուրախառիթ ընկերակցութեան
ամենօրեայ իրականացումը:

Սակայն երբեմն վտանգ մը կայ մտնալու այն նմանութիւնը որ
գոյութիւն ունի ճշմարիտ աղօթքի, այն է Աստուծոյ հետ ընկերակցու-

Թեան և մարդկային ընկերակցութեան միջև, բարեկամութիւններ որոնց ընտրելագոյնն է Աստուծոյ հետ եղողը: Ինչպէս որ մարդկային բարեկամութեան համար, եթէ ան շարունակական պիտի ըլլայ, պէտք է ջանացուի հաճելի ըլլալ բարեկամի և անոր կամքը կատարել, և անոր հետ բաժնել կեանքի դառնութիւններն ու հաճոյքները, Աստուծոյ ներկայութիւնը ընդունելու համար ալ պէտք է անոր յանձնենք մեր կամքը, մեր փափաքները ու մեր կարողութիւնները: Պէտք է վստահ ըլլանք թէ հակառակ կեանքի մէջ յառաջ գալիք ունէ ձախողութեան այս բարեկամութիւնը կրնայ միշտ յաջողութեամբ շարունակուիլ, ապրիլ և մեծնալ և այսպէս իւրացնել մեր բոլոր խորհուրդը: Յիսուսի անունով աղօթքի կեանքը կեանք մըն է նուիրուած՝ ոչ միայն Աստուծոյ ու մարդոց ծառայութեան, այլ նաև մշակութիւն ամենասրտագին յարաբերութեան մը մեր անտեսանելի Սիրողին հետ: Ան կեանք մըն է որուն առաջին հոգն է հաստատուել ներդաշնակութեան իր սրտին և Աստուծոյ սրտին միջև: Այսպիսի սիրտ մը մենք կը տեսնենք ու կը գտնենք Քրիստոսի, այն հոգածու հովուի, քաջ Պահապանի, զօրաւոր Պաշտպանի և մեր հոգիներուն աճումին զանազան շրջաններուն Առաջնորդին ու Իտէալին մէջ: Այս բարեկամութեան գոյութիւնը անկասկած պիտի առաջնորդէ մեզ Անոր համար ծառայութեան և իր թագաւորութեան հաստատման համար աշխատանքի: Բայց այս ծառայութիւնն ու աշխատանքը մեր ընելիքին ամբողջութիւնը չի կազմեր: Քանզի եթէ ինքզինքնիս չափէն աւելի զբաղեցնենք ծառայութիւնով՝ զանց առնելու պիտի ստիպուինք մեր աղօթքները ու Աստուծոյ հետ հաղորդակցութիւնը, այսպէսով կրկնելով այն յանցանքը զոր Մարգարէ զործեց, և վշտացնելով մեր Բարեկամին սիրտը, իր զաւկէն վշտացած հօր մը սրտին նման, որ չգիտեր ինչ ընելիքը իր որդին տեսնելով իր հոգերովը բեռցուած ու իր սէրը վայելու ժամանակ շունեցած վիճակի մը մէջ: Որովհետև մեր գիտնալիք մեծագոյն բանն է՝ թէ Աստուած մեզ կը սիրէ մեր իսկ պատճառաւ, և ան կարօտ կը քաշէ մեր ընկերակցութեան, որպէս զի կարենայ մեր սէրը վայելել փոխադարձաբար: Եթէ շիտակ են Ս. Օգոստինոսի խօսքերը՝ թէ մեր սիրտերը անհանգիստ են մինչև որ անոնք գտնեն իրենց հանգիստը Աստուծոյ քով, նոյնչափ ճշմարիտ է որ Աստուծոյ սիրտն ալ անհանգիստ է մինչև որ մենք զբաղենք մեր հանգիստը իր քով: Այս է Քրիստոնէական ազատութեան սիրտը և հիմը Քրիստոնէական ուսմկավարութեան և հաւատքի: Ուստի մեր կեանքերուն ընդգրկենք Յիսուսի անունով աղօթքը որ վայելումն է Քրիստոսի մէջ արտայայտուած Աստուծոյ ներկայութեան:

Այն պատճառը որ դարերէ ի վեր Քրիստոսի կրօնքը ամէն բանէ առաջ զրկեալին յոյս, ինկածներուն ուժ, և հալածուածին ապաւէն բրած է սա է թէ մենք Յիսուսի մէջ արտայայտուած Աստուծոյ աղօթելով ուղղակի յարաբերութեան մէջ կը մանենք Տիեզերական Թագաւորին հետ, որ ոչ թէ միայն արդարութեան ու սրբութեան յաւիտենական աղբիւրն է այլ նաև Առաջնորդ մը. Բարեկամ մը, և մեզ Սիրող մը որուն միանալու համար մեր հոգիները ախ կը քաշեն:

Ճ. Ս. ՀՅՅԼԵՆՏ

«ԹԱՐԻԳ ՊԷՆ ԻՄ»

ԵՆԸՆ. 14 5

Շակիրալէր՝ օ սօն ազշամտա, չօզ կիւճ պիր մէլգի'տէ պուլու-
նույօրլար իտի: Յիսուս անլէրէ «Տահա պիր ազ վագրթ սիգին իլէ իմ,
պէնի արայաճագսընըզ, ամմա պէնիմ կիթտիյիմ եէրէ սիզ կէլէմէզ-
սինիզ» տէմիշ իտի: Շակիրալէր՝ Յիսուսը դա՛ իպ էյլէմէք վէ սահիպ-
սիզ գալմագ թէնլիքէսինտէ օլարագ չօզ մուզթարըպ իտիլէր: Յիսուս
եհնէ քէնտիլէրէ «Գալպինիզ մուզթարըպ օլմասըն, Ալլահա իման էտի-
նիզ, պանա տախի իման էտինիզ» տէյու սէօյլէմիշ իտի իսէ տէ, շա-
կիրալէրին գալպի բահաթ օլմամըշ իտի: Պունուն իւզէրինէ Թուլմաս
իլէրի աթըլարագ, «Եա Բապպ, սէնին նէրէյէ կիտէճէյինի պիլմէյօ-
րուզ, թարիգի պիլմէյէ նա՞սըլ մուզթէտիր օլուրուզ» տէյու սիւ՛ սլ
էյլէտի: Վէ Յիսուս՝ իշթէ Թուլմասըն պու սէօզիւ իւզէրինէ՝ «Թարիգ
պէն իմ» ճէվապընը վէրտի:

Պու կիւն նիչէ միւ՛ մին վէ միւ՛ մինէլէր տէ, շակիրալէրին պու-
լունարըզ մէվգի'տէ պուլունույօրլար: Նիչէլէր եօլարընը շաշըմըշ
հանկը թարաֆա կիտէճէքլէրինի պիլմէյօրլար: Նիչէլէր սէրսիզ վէ
սահիպսիզ, ֆուգարա վէ փէրիշան, սէրկէրտան տօլաշմագտա արըլար:
'էօմը եօճըլըզնտա էօյլէ պիր նօզթատա պուլունույօրուզ քի էօնիւ-
միւզտէ չօզ եօլար կէօսթէրիլիյօր, ֆագաթ հիչ պիրի պիզէ սէլամէթ
եօլը կէօրիւնմէյօր: Աճէպա նէ՞ հափմալը ըզ: էմին պիր սէլամէթ թա-
րիգի վա՞ր մը արը: Յիսուս պիզէ պիր եարտըմ էտէպիլթ'ր մի: Պիզէ
տօզրու եօլը կէօսթէրէպիլիթ'ր մի: Յիսուս՝ շաշըմըշ շակիրալէրէ «Թա-
րիզ պէն իմ» տէտիյի կիպի, աճէպա պիզէ տէ տէմէք իսթէր մի:
Յիսուսըն կէօսթէրտիյի եօլ նէ՞ տիր: Իշթէ պունը տիւչիւնմէմիզ
կէրէք տիր:

Յիսուսըն եօլունը կէօրիւպ անլամագլըզմըզ իչիւն իքի շէյի ան-
լամամըզ կէրէք տիր: Էվվէլա Յիսուսըն 'էօմը մագսէտինի, վէ սանի-
յէն՝ Օնուն գուլանտըզը վասրթայը, եանի՝ Յիսուսըն 'էօմը նիշան-
կեանընը վէ օ նիշանկեանա եէթիշմէք իչիւն օլան գուվվէթ սըրընը
անլամագլըզմըզ լազըմ արը: Յիսուսըն արտընճա կիթմէք, Անըն
'էօմը մագսէտինի քէնտիմիզ իչիւն 'էօմը մագսէտի իթթիխագ էթմէք,
վէ Անըն հայաթընըն գուվվէթինի քէնտիմիզ իչիւն գուվվէթ մէնպա՛ը
հափմագ իլէ անճագ միւմքին օլապիլիր:

Յիսուսըն 'էօմը մագսէտի նէ՞ իտի: Ինճիլլէրտէ էյէր պիր շէյ աշըզ
իսէ, օ տա պու տէյիլ մի տիր քի Յիսուս՝ քէնտինի պէօյիւթմէք,
նէֆսինի իզզէթլէմէք, ճիսմանի սուրէթլէ մէսնէտ վէ սէրվէթ սահիպի
օլմագ իչիւն կէլմէտի: Օնուն մագսէտի՝ ինսանլարա Ալլահը կէօսթէր-

մէք, Ալլահը անլաթմագ, վէ պէօյլէճէ ինսանլար արասընտա էվլատ-
ուլլահ հալինի մէյտանա կէթիրմէք իտի: Մագսէտի՝ եէմէք եա իչմէք,
քէյֆ եա զէվզ տէյիլ՝ մէլէքիւթուլլահը թէ՛ սիս էթմէք իտի: Պու սէ-
պէպտէն Յիսուս՝ ճէպր եա զօր գուլլանմատը: Եէնի պիր գանուննամէ
թանգիմ էտէրէք ինսանլարա թագաիմ էթմէտի: Անճագ գուտսիյէթ
վէ մուհապպէթ հայաթընը եաշայարագ, ինսանլար արասընտա պիր
խըտմէթճի կիպի տօլաշար: Օ՝ գուտսիյէթ վէ մուհապպէթ հազզընտա
նագարի նութզլար տա էթմէտի, անճագ գուտսիյէթ վէ մուհապպէթի
'էօմրիւնտէ կէօսթէրէք եաշատը: Տիւշմէնլէրինի պիլէ սէվտի: Հէր
քէսէ գուլ օլար, թա քի ինսանլարը՝ եէնի պիր հայաթա, Ալլահա վէ
պաշգա ինսանլարա տօղրու եէնի պիր ալագայա կէթիրէ: Հէր քէս
ուղրունա ֆէտայը նէֆա էյլէտի, թա քի պիւթիւն տիւնեայը խէլաս
էյլէյէ:

Պիզիմ իչիւն տախի 'էօմրիւն պու չալգանթըլը դէմանլարընտա
մուհիմմ սու՛ալ պու տըր: Յիսուսըն 'էօմր նիշանկեահը պիզին 'էօմ-
րիւմիւղիւն մագսէտի՞ մի տիր: Պիզիմ էնիհայէ հայաթտա էրմէք
իսթէտիյիմիզ արգու՝ գօնշուլարըմըզ, մէմլէքէթիմիզ վէ պիւթիւն ին-
սանլար արասընտա Ալլահըն մէլէքիւթիւնին թէ՛ սիս օլունմասը՝ մը
տըր: Մագսէտիմիզ նէֆսիմիզ իչիւն տիւնեա՞յը գազանմագ մը տըր:
'Քիլիսա վէ գալմ հալինտէ դայրէթիմիզ՝ Ալլահա խըտմէթ իչիւն ֆա-
՛հաէլի գապլա՞ր օլմագ մը տըր, եօզսա մէնֆա՛աթը շախսիյէմիզ մի
տիր: Հանկըսընա տահա չօզ տիզգաթ էտէրիզ, ճիսմանի հայաթ վէ
իսթիզպալիմիզին թէ՛ մինինէ մի, եօզսա գալպ վէ սիյրէթիմիզին
փաքիլինէ՞ մի: Կէօրիւնիւր շէյլէ՞ր մի պիզիմ իչիւն գըյմէթլի տիր,
եօզսա կէօրիւնմէզ օլան բուհանի՞ շէյլէ՞ր մի: Պու տիւնեատա՞ մը խա-
զինէ ճէմ էթմէք իսթէրիզ, եօզսա սէմատա՞ մը: Իշթէ պիզիմ իչիւն
մուհիմմ սու՛ալ պու տըր, վէ Յիսուսըն եօլընը կէօրմէք վէ հագիգի
սէլամէթ թարիզինի անլամագ իչիւն Յիսուսըն սէշտիյի շէյլէրի սէշմէ-
միզ լազըմ տըր: «Իպն իւլ ինսան գայ՝ օլանը արայըպ պուլմագա
կէլտի»: «Հալա պիզ տիւշմէնլէր իքէն Քրիստոս պիզիմ իչիւն ֆէտայի
ճան էյլէտի»: Սէնին նիշանկեահըն, 'էօմրտէ մագսէտին պո՛ւ մը տըր:

Իքինճի 'ասըն սօնուսա տօղրու՝ Բօմա իմփէրաթօրլարընտան
պիրինին փութխանէսինտէ չօզ իլահլար նամընա փութլար վար իտի,
վէ օգուլօրուզ քի իմփէրաթօր՝ պիւթիւն պու փութլար եանընա պիր
տէ Յիսուս Քրիստոս նամընա փութ բէքզ էյլէտի: Պիր չօզ փութլար
վար, վէ իմփէրաթօր իճապընտա օնլարտան եարաըմ վէ գուլվէթ
պէքլէր իտի: «Պիր տէ Քրիստոս փութը օլսուն» տէտի: Էօյլէ եա՛,
նէ՞ դարարը վար, իճապընտա օ տա իչէ եարայապիլիր: Աճէպա չօզ
քէրրէ Քրիսթիյանլարըն Յիսուսա նագարէն մէվգիլէրի պունա պէնդէ-
մէզ մի: Նէֆսիէրէսթլիք փութը, գէվզ ու սէֆա փութը, սէրվէթ

վէ շէօճրէթ փութլարը վար , պիր տէ եանընտա Յիսուս Քրիստոս փութը
 օլտուն , վէ իճապընտա օնա տա նիյազ էթտիքլէրինտէ օ տա իշլէրինէ
 եարասըն : Պու սուրէթլէ Յիսուսըն եօլընը կէօրմէք վէ սէլամէթ թա-
 րիգինի պուլմագ միւմքին տէյիլ տիր : Վահի քիթասպընտա խէլաս
 պուլմուշ միւ' մին վէ միւ' մինէլէր հագգընտա պու սէօզ վար տրր .
 « Պունլար Գուզուըն հէր կիթալլի եհրէ արտընճա կիտէնլէր տիր : »
 « Պէնիմ գօյուընլարըմ սէսիմի թանըրլար վէ արտըմճա կէլիլլէր : » Պու
 զէմանտա պունա միւհթաճ ըզ : Շախսէն վէ միլլէթճէ Յիսուս էյի Զօ-
 պանըն արտընճա կիթմէյէ միւհթաճ ըզ :

Տօսթուժ , եօլընը շաշըրմը՛ շ մը սըն , Յիսուսա նագար էյլէ , վէ
 օ սանա եօլը կէօսթէրէճէք տիր : Մուզթարըպ վէ պիհուզո՛ւր մը սըն ,
 Յիսուսա գօզ վէ Օ սէնի գուզվէթլէնտիրէճէք տիր : Հէր շէյի զայ՛ էթ-
 միշ վէ փէրիշա՛ն մը սըն , Յիսուսա իլթիճա էթ , վէ Օնուն գուճաղը
 սանա աշըգ տրր : Քեա՛շքի քիլիսալարըմըզ , էվլէրիմիզ , մախֆի օտա-
 լարըմըզ՝ պու կիւնլէրտէ սու՛ա մէզպահլարը օլա իտի , վէ եօլըմըզը
 կէօրէճէք իտիք :

Լ . Լ .

ԵՕԼ ԱՐԳԱՏԱՇԸ ՕԼԱՆ ՏՕՍԹ

«Վէ Յիսուս Քէնտիսի անլէրէ եագըն կիտիպ պերա-
 պեր կիտեր իտի» Դ-Վ, 24:15

Ղայպուպէթի իշիւն էսէֆ էթտիքլէրի Տօսթ , եօլարը իւզէրինտէ
 քէնտիլէրլէ պերապեր իտի : Շակիրալէր միւքէատէր վէ մահգու՛ն եիւ-
 րիւմէքտէ իտիլէր չիւնքի ֆիքրլէրի մէզարտա թէմէրքիւզ էթմիշ վէ
 օնտան էօթէտէ պիր շէյ իւմիտ էթմէյօրլար իտի : Լաքին իշթէ էօլիւ-
 միւն պէնտլէրի գըրըմըշ վէ տէֆն օլունմուշ օլանՉաթ թամմ օ տա-
 գիգէտէ պերապերլէրինտէ իտի : Անլէր զանն էտէյօրլար իտի քի ճէլալ
 պիւսպիւթիւն այրըմըշ կիթմիշ , հալ պու քի տահա պէօյլէք պիր ճէ-
 լալ կէլմիշ իտի :

Փէք աշըգ տրր քի , քէնտիլէրին եիւրիւմէքտէ օլտուղը եօլ իւզէ-
 րինտէ էօլիւմէ զալէպէ շալըպ գըյամ էթմիշ օլան Բապպ Յիսուս Քրիս-
 տոս եիւրիւմէքտէ իտի : Կիճէնին զուլմէթի տէյիլ իտի . կիւնտիւզիւն
 էն պերրագ վէ էն նուրը պիր զէմանը իտի : Անլէր զարպա , պօշպօ-
 շունա կիւնլէր կէչիրտիքլէրի ճիհէթէ տօղրու կիտիյօրլար տէյու տիւ-
 չիւնիւյօրլար իտի : Հալ պու քի հագիգաթաա շարգա , տիւշիւնմէտիք-
 լէրի , խայալ պիլէ իթմէտիքլէրի ճէլալըն զահիր օլտուղը ճիհէթէ տօղ-
 րու կիտիյօր իտիլէր :

Տէյիլ մի քի , ֆիլհագիգէ գօյու պիր զուլմէթ պազէն 'էօմրիւմիզի
 իհաթա էտէր վէ պիզ զանն էտէրիզ քի , հէր շէյ էնճամ պուլմուշ վէ

արթըզ պիղիմ իշիւն սէտտէթ գալմամըշ, իւմիտ էտէճէք պիր շէյ պրազըլմամըշ: Իշթէ էօնիւմիւզտէ պիր մէզար վար. պէլքի օ պիր սէվկիւլիւնիւն մէզարը տլր, պէլքի պիղի մէսրուր վէ շատման գըլան պիր իւմիտին, եախօտ տա փէրէսթիշ էթտիյիմիզ վէ հէր հալտէ մալիք օլաճաղըզ տէյու գանն էթտիյիմիզ պիր հըրս ու շանըմըզն մէզարը տըր: պիզէ տիւնեա գատար պէօյիւք կէօրիւնիւր վէ պիղիմ իշիւն պագըպ իւմիտ էտէճէք հիշ պիր շէյ գալմամըշ տէյու տիւշիւնիւրիւզ, Լաքին ունութմայալըմ քի օ գօյու գուլմէթ իլէ իհաթէ օլունմուշ վէ վէ փէք մէ'յուս օլտուղըմըզ հալտէ պիլէ, հալա պագըպ մէսրուր օլաճազ վէ իւմիտլէնէճէք պիր շէյ պիղիմ իշիւն վար տըր: Իշթէ օ էօլիւմէ զալէպէ շալըպ գըյամ էթմիշ օլան Զաթ, Յիսուս Քրիստոս տըր: Օ էօլիւմտէն տահա գուլվէթլի տիր, գըյամ էթմիշ տիր վէ Քէնտիսիւնտէ հէր մէզար էօլիւսինի թէքրար հայաթա իտտէ էտէճէք: Պիզ չոգ թէհաճիւպ էտէր վէ սիւ'ալ էտէրիզ աճէպա «Քէնտի գըյամըյա պիզէ նէ՞ կէթիրէճէք»: Էվվէթ պիղիմ էօլմիւշ վէ տէֆն օլունմուշ տէյու գանն էթտիյիմիզ պիր չօգ կիւզէլ վէ գըյամէթլի շէյէր Անըն գըյամընըն գուլվէթի իլէ գըյամ էտէճէք վէ հայաթ պուլաճազ տըրլար: Սօն պէհարըն եափրազլարը կիպի գուրույուպ տէօքիւլմիւշ տէյու տիւշիւնտիւլիւմիւզ օ խօշ իւմիտլէրիմիզ, էպէտի 'էօմր վէ մուհապպէթ պաղչէսինտէ, հիշ սօլմազ չիչէքլէր կիպի թէքրարէն աշըլըպ նէշվ ու նէմա պուլաճազլար: Էօյլէ իսէ իշպու կէլէճէք օլան ճէլալըն գալի իւմիտ վէ իմանը, քէնտի գուլվէթլի նուրըյլէ, շու գըսա եօլունմուզը թէնվիր էթսին վէ պիղի իրշատ էթսին: Պիլէլիմ քի Բապպ պիղիմլէ տիր վէ պիր կիւն Քէնտիսի կիզտէն սէթր էտէն փէրտէ աշըլտըղընտա, Քէնտի թէմամիյէթլէ պիզէ զահիր օլաճազ վէ Անըն մուգատտէս հուզաւընտա պուլունուպ, զայպ օլմուշ տէյու գանն էթտիյիմիզ պիր չօգ շէյլէրին ճէլալտա Քէնտի իլէ զահիր օլտուղընը կէօրէրէք միւթէհայիիր գալաճաղըզ:

ՃԱՌԻԷԹ

Տու'ա նէ՞ տիր: Տու'ա տէրին պիր թէճրիպէ ի շախսիյէ տիր: Պիզէ եագըն օլան Զաթ իլէ տէրունի պիր 'ալազա տըր: Անըն սէտաւընը իշիթմէք իշիւն հէստաս պիր բուհ տըր: Ալլահըն մազսէտինի 'էօմրիւմիւզտէ եէր պուլմասընա մա'նի օլան հէր շէյի գալաըրմազ տըր: Շէօյլէ քի հէր բէճամըզ Յիսուսընքի կիպի խիթամա կէլէ: « Պէնիմ իսթէտիյիմ տէյիլ, սէնին իսթէտիյին օլսուն: »